

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 249/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti "SLOVAKIA okolo sveta s. r. o.", Komenského 3, Trenčín, IČO 31 319 599, zastúpenej advokátkou [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 36 Cb 72/2013-655 z 8. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti "SLOVAKIA okolo sveta s. r. o." o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého uznesenia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti "SLOVAKIA okolo sveta s. r. o.",

Komenského 3, Trenčín, IČO 31 319 599 (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 Cb 72/2013-655 z 8. novembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa v konaní proti žalovanému mestu Trenčín o zaplatenie sumy 320 652,55 € z titulu úhrady za vykonanú prácu, ktorej žaloba bola zamietnutá, podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie s návrhom na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov pre nedostatok finančných prostriedkov. Okresný súd uznesením č. k. 36 Cb 72/2013-646 z 25. septembra 2019 priznal sťažovateľke oslobodenie od súdneho poplatku za podanie dovolania v rozsahu nad 3 000 € s odôvodnením, že podnikateľské riziko nemôže prenášať na štát, má vlastné imanie v sume 143 461 € a 29. mája 2019 jej bol vrátený preddavok na trovy v sume 13 326,56 €, teda sťažovateľka môže na poplatku zaplatiť sumu 3 000 €.

3. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľky proti uvedenému uzneseniu č. k. 36 Cb 72/2013-646 z 25. septembra 2019 zamietol.

4. Sťažovateľka okresnému súdu vytkla, že vôbec nevychádzal z aktuálnych majetkových pomerov v zmysle § 234 ods. 2 v spojení s § 217 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) ňou deklarovanych, ale z jej pomerov minulých či budúcich, založených iba na špekuláciách. Ak by tak urobil, bol by podľa nej konštatoval, že v čase jeho rozhodovania mala k dispozícii len 24,74 € a tzv. „plusová hodnota 143 461 €“ je len pohľadávkou voči žalovanému (zatiaľ súdmi nepriznanou), ktorá nepredstavuje disponibilnú hotovosť, reálne použiteľnú na úhradu súdneho poplatku za dovolanie. Rovnako je to podľa sťažovateľky aj s vráteným preddavkom na trovy v sume 13 326,56 €, ktorú v čase rozhodovania už nemala k dispozícii, lebo ňou uhradila dávno splatné záväzky predchádzajúce vzniku poplatkovej povinnosti sťažovateľky za podané dovolanie.

5. Sťažovateľka tiež konštatovala, že okresný súd na jej námietky, že rozhodujúce sú aktuálne majetkové pomery, a nie pomery minulé či budúce, vôbec nereagoval, resp. ich ani inak do svojej vlastnej úvahy nepremietol, čím podľa sťažovateľky závažným spôsobom porušil jej práva na spravodlivý proces, lebo súd tým, že nehodnotil jej aktuálne majetkové pomery, znemožnil jej prístup k dovolaciemu súdu, a tým i k riadnej ochrane svojich majetkových práv. Na napadnuté uznesenie bude totiž nadväzovať uznesenie okresného súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie, lebo sťažovateľka ako dovolateľ nemá finančné prostriedky na to, aby zaplatila súdny poplatok v sume 3 000 €.

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«1. Základné právo obchodnej spoločnosti "SLOVAKIA okolo sveta s.r.o," na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín z 8.11. 2019, č.k. 36 Cb 72/2013-655, porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Trenčín z 8.11.2019, č.k. 36 Cb 72/2013 - 655, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti "SLOVAKIA okolo sveta, s.r.o." trovy právneho zastúpenia v sume 415,50 EUR /odmena zatiaľ za dva úkony po 163,33 + 2 x 9,80 RP + 20% DPH/, a to na účet JUDr. Eleny Lalíkovej, v lehote do 2 mesiacov.»

7. Podľa § 129 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľka tiež navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu alebo rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým „ústavný súd odloží právoplatnosť a vykonateľnosť citovaného uznesenia okresného súdu“. Tento návrh odôvodnila tým, že ústavná sťažnosť veľmi úzko súvisí s ďalším rozhodnutím všeobecných súdov, a to zastavením dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku v sume 3 000 €, pričom v tomto prípade by išlo o neodstrániteľnú ujmu sťažovateľky.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Zjavne neopodstatnenou je ústavná sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

16. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

17. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne

vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu tohto základného práva patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

19. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné.

20. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia

(po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

21. Rozhodovanie o oslobodení od súdnych poplatkov spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok môže dotknúť niektorého z účastníkov konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa (III. ÚS 559/2011, podobne napr. rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/2009).

22. Ústavný súd tiež už judikoval, že samotné nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku ešte nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (II. ÚS 142/04).

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

23. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť napadnutým uznesením o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o priznaní oslobodenia od súdneho poplatku za podané dovolanie v rozsahu nad 3 000 €.

24. Ústavný súd z už uvedených hľadísk preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu, pričom nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v zákone. Okresný súd v podstatnej časti napadnutého uznesenia uviedol:

„V danom prípade súd dospel k záveru, že podaná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná, a preto podľa § 250 ods. 1 CSP sťažnosť žalobcu zamietol, nakoľko mal za to, že je nesporné, že žalobcovi bol dňa 03.09.2019 vyplatený preddavok na trovy konania súdom v sume 13 326.56 € a žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že táto suma bola použitá

na úhradu starších splatných záväzkov, teda komu a ani v akých sumách. Vyšší súdny úradník vychádzal z predloženého tlačiva pre dokladovanie pomerov strany sporu, v ktorom žalobca uviedol, že má záväzky, s ktorých plnením bol v deň podania žiadosti 30 dní v omeškaní vo výške 3 099,90 €. Z uvedeného mal súd za to, že vyplatená suma na trovy konania aj po zohľadnení týchto záväzkov a súdnych poplatkov za podanie odvolania v sume 2 000,- € v tomto spore spolu so súdnym poplatkom za podanie dovolania v sume 3 000,- € postačuje na ich úhradu. Ďalej súd podotýka, že vyšší súdny úradník vychádzal pri rozhodovaní o oslobodení od súdneho poplatku z dokladov predložených žalobcom (daňové priznanie za rok 2018, účtovná závierka za rok 2018), ktoré vykazujú plusovú hodnotu 143 461,- €, tieto údaje sú aj základom pre výpočet daňovej povinnosti daňovým úradom, a teda súd ich považuje za vierohodné. Žalobca žiadnym spôsobom neopísal povahu jeho hospodárskej činnosti, stav a štruktúru majetku, či a ako podnikateľ vyvíja podnikateľskú činnosť a pod., a vzhľadom k tomu, že žalobca nie je v konkurze ani v reštrukturalizácii a na vyššie uvedené skutočnosti má súd za to, že oslobodenie od súdneho poplatku za podanie dovolania v rozsahu nad 3 000,- € je k majetkovým pomerom žalobcu adekvátne.“

25. V predmetnej veci nebolo sporné, že sťažovateľke bol v roku 2019 vrátený preddavok na trovy konania v sume 13 326,56 €, a to dva týždne pred podaním žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že táto suma postačuje na úhradu sťažovateľkou v príslušnom tlačive uvedených záväzkov vo výške 3 099,90 €, ako aj na úhradu súdnych poplatkov za podanie odvolania vo výške 2 000 € a na úhradu súdneho poplatku za podania dovolania vo výške 3 000 €. Zároveň v rámci svojej argumentácie poukázal na to, že sťažovateľka žiadnym spôsobom nepreukázala svoje tvrdenia, že táto suma bola použitá na úhradu starších splatných záväzkov. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti síce uviedla, že z uvedenej vrátenej sumy uhradila splatné faktúry pre právnu zástupkyňu z roku 2013 v sume 4 534,50 €, pôžičku z roku 2018 pánovi [REDAKOVANÉ] v sume 7 645 € a neuhradenú mzdu p. [REDAKOVANÉ] za február 2014 v sume 426,13 €, za február 2018 v sume 229,40 € a za máj 2018 v sume 229,40 €, avšak ani v tomto prípade sťažovateľka svoje tvrdenia o úhrade záväzkov pánovi [REDAKOVANÉ] a pani [REDAKOVANÉ] nijako nepreukázala. Pokiaľ ide o úhradu faktúr (vystavené

v roku 2013) pre právnu zástupkyňu, tieto síce ústavnému súdu predložila, avšak netvrdila ani nepreukázala, že by uvedené daňové doklady predložila okresnému súdu pre potreby rozhodovania o oslobodení od súdneho poplatku na účel preukázania úhrady starších splatných záväzkov.

26. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že ak podľa názoru sťažovateľky jej pomery odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdneho poplatku, bolo v jej záujme súdu poskytnúť potrebné údaje o výške dostupných voľných finančných prostriedkov (predovšetkým vzhľadom na vrátenú sumu 13 326,56 €) a tieto údaje s ohľadom na tvrdenia o úhrade starších splatných záväzkov preukázať. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh však vyplýva, že sťažovateľka tak urobila len vo veľmi obmedzenom rozsahu, čo ústavnému súdu neumožňuje prijať záver, že v konaní o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov uniesla dôkazné bremeno týkajúce sa disponibilných finančných prostriedkov v miere, ktorá by odôvodnila vyhovieť jej žiadosti v celom rozsahu.

27. Ústavný súd tiež poukazuje na určitý rozpor v argumentačných postojoch sťažovateľky, keď na jednej strane v ústavnej sťažnosti vytýka okresnému súdu, že nevychádzal pri rozhodovaní z jej aktuálnych majetkových pomerov, avšak na druhej strane sama predložila okresnému súdu na účel dokladovania svojich majetkových pomerov daňové priznanie a účtovnú závierku za rok 2018, teda dôkazy preukazujúce (aj to len v obmedzenom rozsahu) jej majetkové pomery aktuálne v značnom časovom odstupe od 17. septembra 2019, keď spísala tlačivo na účel oslobodenia od súdnych poplatkov. Pokiaľ ide o aktuálnosť stavu jej disponibilných finančných prostriedkov s ohľadom na úhradu starších splatných záväzkov, platí argumentácia o neunesení dôkazného bremena uvedená v predchádzajúcich dvoch bodoch.

28. Ústavný súd nezistil v posudzovanej veci také zásahy do práv sťažovateľky, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad, no predovšetkým aplikačný prístup okresného súdu k žiadosti sťažovateľky z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy

a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd posúdením obsahu napadnutého uznesenia z ústavne významných hľadísk dospel k záveru, že okresný súd primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky a vysporiadal sa s okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie o oslobodení od súdneho poplatku. V procese interpretácie a aplikácie príslušných zákonných ustanovení zo strany okresného súdu nebol obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípmi spravodlivosti.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil, že by súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru signalizovala možnosť vysloviť porušenie uvedených práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

30. Na základe uvedených skutočností vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

31. Odmietnutím je ústavná sťažnosť sťažovateľky vybavená v celom rozsahu vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia, keďže odklad vykonateľnosti prichádza do úvahy len v prípade ústavnej sťažnosti prijatej na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2020

Martin Vernarský
predseda senátu